

DE SCHADUW VAN DE REVENAUNT

Boek 1

RHIDAUNA

PAUL HORSMAN

DE SCHADUW VAN DE REVENAUNT

Boek 1

RHIDAUNA

Reeds verschenen van Paul Horsman:

Bij uitgeverij Zilverspoor:

DE SCHADUW VAN DE REVENAUNT

Boek 1 - Rhidauna

In voorbereiding:

Boek 2 – Zihaen

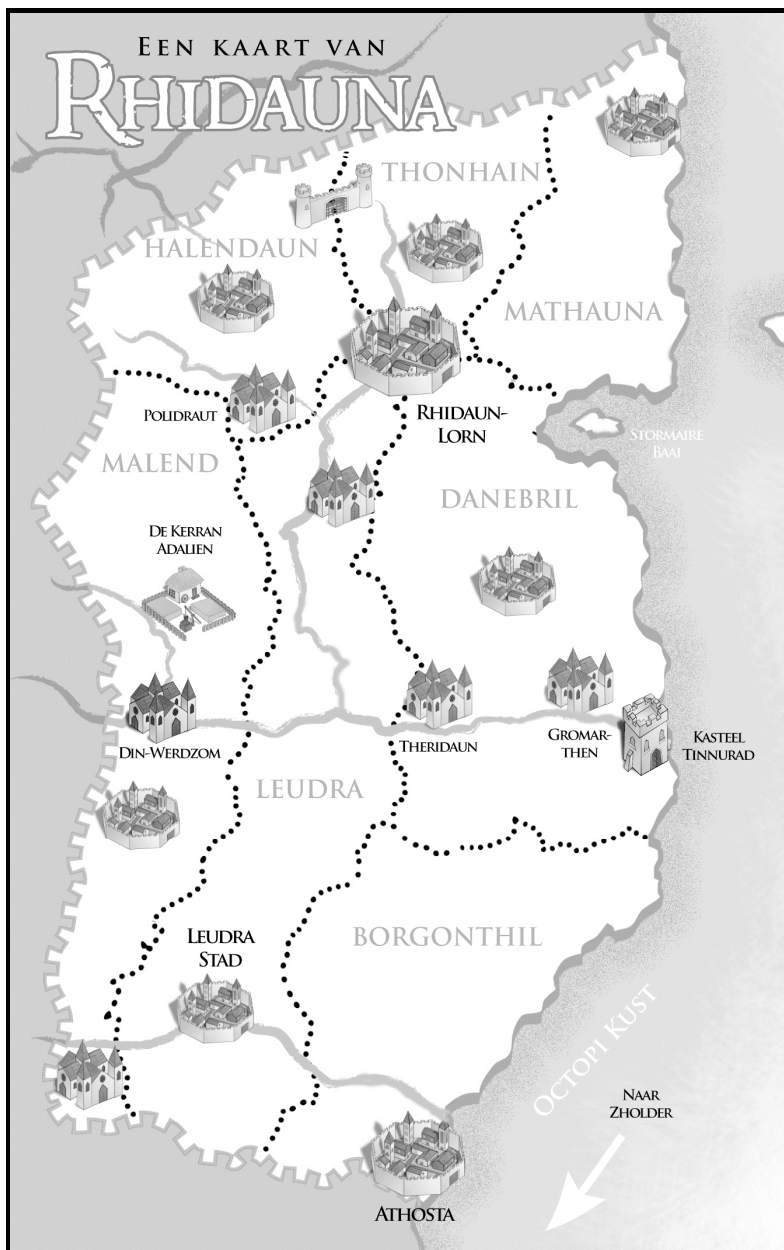
Boek 3 - Ordelanden

© 2012 Paul Horsman
Uitgeverij Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Redactie: *Patrick Brannigan*
Editor: *Jos Weijmer*
Omslagontwerp: *Jos Weijmer*
Omslagillustratie: *Jos Weijmer*

ISBN 978-94-90767-04-4
NUR 334

graylorne.blogspot.com
www.zilverspoor.com
www.artbooksshop.com

Hoofdstuk 1

ZWIJNENJACHT

Vier maal galmde de bronzen stem van de torenklok over de voorburcht. Bij de eerste toon doken de jongens weg in de schaduwen en staarden roerloos naar het verregende plein. Minuten verstreken zonder dat er iemand verscheen.

Ghyll Denhalf wierp de andere twee een triomfantelijke grijns toe; alles ging volgens plan. De nachtwachten, stuk voor stuk oudgedienden, vonden het weer te miserabel om de ronde te doen. Ze zaten bij het haardvuur in het wachthuis, hun laarzen naast de deur en hun wapens netjes in het rek, terwijl ze de tijd doodden met warme wijn, dobbelen en het herkauwen van krijgsherinneringen. De weg was vrij.

De drie glipten onopgemerkt door de open poort het duister in. De wereld buiten de muren was in regen gehuld; alleen het vallende water bewoog. Vier uur in de nacht en Kasteel Tinnurad sliep.

Zonder te spreken haastten ze zich naar de stal bij de kasteelboerderij, waar hun paarden stonden. Op de tast vonden hun ge oefende vingers zadelriemen en gespen en weldra leidden ze de dieren weg.

In het boothuis bij de strekdam in de rivier wachtte de praam. De bootsman in zijn huisje sliep, maar Ghyll en Olle hadden het scheepje vaak genoeg zelf gevaren. Zonder problemen zeilden de drie even later het avontuur tegemoet.

‘Gelukt!’ Ghyll haalde diep adem, terwijl hij in de richting van het onzichtbare vasteland tuurde. Hij voelde de blik van zijn

pleegbroer in zijn rug en grinnikte zachtjes. Olle vond het niets dat ze zo stiekem waren weggegaan, maar zoals altijd volgde hij Ghylls leiding. En Damion? De nieuwe jongen ging mee omdat ze hem hadden gevraagd.

In de verte zag Ghyll vaag de donkere massa van de Dar Traun; het leek alsof de berg op hen wachtte. *We komen eraan*, dacht hij ongeduldig. Sinds de houtvester van zijn oom had verteld dat er hoger op de helling van de Traun wilde zwijnen zaten, wist Ghyll dat hij er eentje moest doden. Want morgen was het zijn dag, zijn twintigste jaarfeest. Hij had het gevoel dat volwassen worden en zwijnenjacht bij elkaar hoorden, alsof het één zijn geschiktheid voor het ander zou aantonen. Hij gromde even. Wat ze gingen doen, mocht niet. Oom Jadron zou er niet blij mee zijn. De drang was echter onweerstaanbaar.

Een uur later stonden ze op de bergweide aan de voet van de Traun, hoog boven de rivier. Ghyll keek omhoog naar de top, in het duister verscholen. Zijn adem stakte. *Wat doen we hier?* dacht hij ineens. *Kan ik dit wel?* Hij wilde zich omdraaien om te zeggen dat ze terug naar huis gingen, toen de klap waarmee het hek achter hem dichtviel alle twijfel op de vlucht joeg. Diep zoog hij de vochtige lucht in zijn longen, zwaaide een paar keer met zijn armen om zijn bloed sneller te laten stromen en voelde de spanning uit zijn lijf wegvloeien. *Kom op, lafaard*, dacht hij; *de zwijnen wachten!*

Ulanth, Oom Jadrons strijdpaaard, trok een pluk gras uit de grond en begon onverstoorbaar te kauwen. Ghyll klopte het beest op de nek, voordat hij zijn jachtspeer overgaf aan Olle. Daarna keek hij het veld rond waar ze de rijdieren zouden achterlaten. Het hek was dicht; alles leek veilig. 'Zijn jullie zover?' vroeg hij.

Olle knikte; alleen Damion antwoordde op zo'n benepen toon, dat Ghyll zijn wenkbrauwen fronste. Nog iemand met last van zijn zenuwen? Plotseling was hij gretig om te vertrekken. 'Laten we gaan.'

Het jachtspoor dat hen tussen de naaldbomen door omhoog leidde, was modderig, doch goed begaanbaar. Spoedig werd het dennenbos echter dichter, het pad glibberiger en het zicht minder.

Stil stapten ze voort door het donker, tot een geritsel in de bramenstruiken hen abrupt deed stoppen. Ghylls hand ging naar zijn zwaard, maar hij ontspande weer toen een konijn haastig over het pad wegvluchtte. Achter hem hoorde hij Olle grinniken.

Die denkt zeker dat ik bang ben, dacht Ghyll. Even bleef hij staan luisteren naar de geluiden van het bos. Ergens voor hen uit hoorde hij door het ruisen van de regen heen het knappen van twijgjes. Dat gekraak was echter te zacht voor een everzwijn. Verder weg tussen de bomen klonk de roep van een jagende uil, onheilspellend in de lichtloosheid van het woud. Ghyll voelde een rilling langs zijn rug lopen.

Snel liepen ze verder. Het smalle pad naar de top was in het donker nauwelijks te zien. Naast hem mompelde Damion iets wat hij slechts half verstond, maar uit de hele houding van de jongere jongen bleek dat hij het woud niet prettig vond. Ghyll kon hem geen ongelijk geven; de druipende sparren en de onheilspellende stilte bevielen hem ook niet. Gedachteloos float hij een paar maten van een krijgslied, maar hield abrupt op. *Onzin, het zijn gewoon bomen op een berg!*

‘Waarom hebben we zo’n haast?’ vroeg Olle nonchalant.

‘Goed, goed,’ momperde Ghyll. ‘Als je het niet bij kunt houden, loop ik wel wat langzamer.’

Als antwoord zong Olle: ‘Sa, Ballady trok zijnen zwaard en sloeg al in den ronde...,’ hetzelfde wijsje dat Ghyll had gefloten. ‘Maar het is hier inderdaad griezelig,’ gaf hij toe.

Ghyll schoot in de lach. *Zelfs mijn stoere broeder was benauwd,* dacht hij en zijn hart voelde even lichter.

Al gauw liep het pad dood. Blijkbaar had de dagenlange regenval een grondverschuiving veroorzaakt, want de helling lag bezaaid met puin en stenen waar ze met geen mogelijkheid voorbij konden. Zonder na te denken leidde Ghyll hen naar links, tot

ze bij een kleine beek kwamen. Door het snelstromende water gingen ze bergopwaarts, glibberend over de losse kiezels in de bedding. De klim door de beek viel Damion merkbaar zwaar. Dat verbaasde Ghyll. Hij kende de ander nog niet goed. De jongen was pas onlangs in kasteel Tinnurad aangekomen en oom Jadron had Ghyll verantwoordelijk gemaakt voor Damions welbevinden. Ghyll grijnsde even. Vandaar dat de jongen nu hier in de regen tegen een berg omhoog sjokte. 'Jouw vader was toch sergeant van de Garde te Halwyrd?' vroeg hij langs zijn neus weg.

De jongen knikte; meer reactie kwam er niet.

Ghyll keek even opzij. 'Ik hoorde dat je met de soldaten van Halwyrd hebt geoefend?'

Damion staarde strak voor zich uit en sopte zwijgend door het enkelhoge water.

'Dan moet dit voor jou niet moeilijk zijn. Met zo'n vader...'

'Houd op over mijn vader,' barstte Damion uit. 'Ik haat hem!'

'Oh!' Ghyll keek de jongen verrast aan. 'Waarom?'

Damion schudde zijn hoofd, Zonder nog te spreken ploeterden ze verder.

Tegen het grauwe ochtendgloren bereikten ze een steenvlakte vol dode bomen. De bastloze stammen staken schots en scheef uit de nevel die de rotsbodem her en der uitademde. De jongens keken elkaar aan.

'Akelig,' zei Olle kalm.

Ghyll knikte. Het was alsof de Onderwereld zich hier een weg naar de levende sfeer had gebaand, zodat het land een langzame dood stierf. Onzeker keek hij rond. Hoe moesten ze verder? Hij ontwaarde voorbij de verzwavelde stammen de contouren van een verlaten oude tempel. Zijn hart werd koud van afgrijzen. Stenen armen, meer dan vijf manslengten hoog, met handen die naar de hemel klauwden alsof ze de kosmos wilden verscheuren, rezen in een kring op naar de lucht. Die handen! Nu wist Ghyll waar ze waren. 'Tilia!' mompelde hij. 'Waarom breng je ons hier-naartoe?' Hij zocht een uitweg, maar er was geen ontkomen aan.

De tempel stond ingeklemd tussen rotswand en afgrond, zodat de enige weg bergopwaarts door het lugubere afgodshuis voerde.

Naarmate ze dichterbij kwamen, nam Ghylls weerzin toe, alsof er in de tempel iets vreselijks op hen wachtte; een aanwezigheid die hen herkende en hun bewegingen volgde. Terwijl hij uit alle macht probeerde niet naar het midden van de tempel te staren, werd zijn blik juist daarheen getrokken door de beeltenis van een vierarmige godheid. Het hurkte neer op een sokkel bij een bevuilde offerblok. Wind en weer hadden alle gelaatstreken weggesleten, maar de lompe vrouwelijke vorm straalde zoveel haast voelbare kwaadaardigheid uit, dat Ghyll onwillekeurig een verwensing slaakte. Meteen bewoog er iets tussen de reikende pilaren. Een massa zwarte wezens vluchtte over hun hoofden geruisloos wiekend naar de hemel.

‘Monsters!’ riep Damion paniekerig.

‘Joh, dat waren vleermuizen,’ zei Olle bars.

‘Bah, ik schrok me dood.’ Damion keek wat schaapachtig om zich heen. ‘Waar zijn we nou eigenlijk?’

‘Waar we niet moesten zijn.’ Ghyll haalde diep adem en maakte dat zijn stem kalmer klonk dan hij in werkelijkheid was. ‘Dit is de Annan-ad-Aghraim.’ Hij kende de oude tempel alleen uit verhalen van de soldaten en de bedienden op het kasteel en elk verhaal was hetzelfde: lang geleden, in de tijd van de Revenaunt Keizer, hadden duistere priesters tussen deze stenen armen vele gruwelijke rituelen uitgevoerd. Hij huiverde, alsof hij de kracht van de gezichtsloze afgodin nog kon voelen. *De jongen is nutteloos*, fluisterde een stem in zijn oor. *Offer hem aan mij*. Een spottende lach volgde en de spanning tussen de grijpende pilaren werd haast tastbaar.

‘Kijk!’ riep Damion ineens. ‘Er staan allemaal beesten op die paal.’

Ghyll draaide zich met een ruk naar hem om. ‘Niet aankomen!’ Het was al te laat.

Snel trok Damion zijn hand terug van het reliëf in de steen.

‘Waarom niet?’

Ghyll opende zijn mond, doch Olle was hem voor. Zijn pleegbroer greep de kleinere jongen bij zijn schouders en schudde hem dooreen. ‘Dit is een tempel van de Revenaunt, idioot! Aanraken brengt ongeluk,’ zei hij woest. ‘Hebben ze jou dat vroeger nooit geleerd?’

De jongen liet zijn hoofd hangen. ‘Jawel,’ fluisterde hij. ‘Maar het ging vanzelf.’

‘Mainal help me,’ gromde Olle en liet de ander los. ‘Stomme-ling!’

Ghyll staarde naar de afbeelding die Damion had beroerd. ‘Dat kon niet missen, natuurlijk,’ zei hij zacht. In de pilaar stond de onmiskenbare vorm van een zwijn gebeiteld. ‘Genoeg; laten we maken dat we hier wegkomen.’

Zonder verder een woord te verspillen, vluchtten ze hoger de berg op, weg van de tempel. *Haast je*, riep de honende stem van de afgodin Ghyll na. *Je prooi wacht op je!*

Eenmaal voorbij het dode bos lieten ze ook de zwaveldampen achter zich. Opgelucht gingen ze verder tussen slanke berken en meer dan manshoge, bloeiende rododendrons. Hun enige waarschuwing was het geluid van het gevaar zelf: een getergde gil die hen naar de wapens deed grijpen. Onder een regen van bloesems brak een wild zwijn door de struiken en versperde hen de weg.

‘Sta stil!’ siste Ghyll. Het zweet brak hem uit bij de aanblik van het monster. Hij had gehoopt een jong mannetje te vinden, onervaren als zij zelf; niet deze kampioen onder de zwijnen, met zijn opstaande borstels en schuimbevleete slagstanden.

Het beest tuurde met bijziende oogjes om zich heen. Hij was zo dichtbij dat Ghyll de hete adem uit zijn neusgaten zag dampen.

Onwillekeurig deed Damion een stap terug. Het zwijn krijste en stortte zich als een tweehonderd pond zware stormram op de jongen. Dat Damion niet ter plaatse werd doorboord, was puur geluk. Want bij die eerste stap greep een boomwortel zijn hiel,

zodat hij plat op zijn rug in de modder belandde. Zodoende miste de linker slagtang van het monster zijn maag om in plaats daarvan zijn onderbeen open te leggen. Damion gilde eenmaal.

Olle gooide Ghyll één van zijn twee speren toe en stootte met een wild 'Ayooo!' de andere hard in de flank van het woedende dier. De keiler draaide zich met ongeloofelijke snelheid om naar de nieuwe vijand. Op datzelfde moment sprong Ghyll naar voren en ramde zijn speer met zijn hele gewicht erachter diep in de borst van het zwijn. Het beest sperde zijn muil wijd open; zijn brul van razernij echode door het woud en een wilde beweging rukte de spies uit Ghylls handen. Vloekend klauwde de jongen naar zijn jachtmes. Met alle kracht die hem restte, stak hij het wapen ver in het gapende strottenhoofd en sprong achteruit. Bloed en schuim spatten in het rond. Nog eenmaal richtte het beest zich hoog op, schudde een keer met de kop, alsof het zijn einde wilde ontkennen en stortte dood neer. Bovenop Damion.

De jongens hoorden zijn ribben kraken en ze schoten toe om hun metgezel onder het loodzware dier vandaan te trekken. Damion bewoog niet meer; zijn ogen waren half geloken, zijn natge-regende gezicht lijfbleek.

'Goden, o Goden!' Ghyll legde zijn pijnlijke vingertoppen op de halsslagader van de jongen. Even voelde hij niets en zijn eigen ademhaling leek te stoppen. Toen bespeurde hij heel vaag iets kloppen. 'Hij leeft nog!'

De jongens wisten wat ze moesten doen. Tot vervelens toe had de krijgsinstructeur het herhaald: zorg dat het slachtoffer veilig ligt, zorg dat open wonden worden dichtgenaaid, breng het slachtoffer dan naar de dichtstbijzijnde geneesmeester. Sinds die tijd had Olle, de meest koelbloedige van hun tweeën, altijd een paar naalden en een bolletje darmdraad bij zich. Nu zat hij op zijn knieën in de blubber en naaide met vaste hand de randen van de beenwond aan elkaar.

Er vloeiده opvallend weinig bloed. 'Gelukkig is er geen slagader geraakt,' zei Olle grimmig.

‘Nee, maar zijn ribben...’ Ghyll klemde zijn lippen op elkaar, terwijl de angst koud door zijn lijf gierde. Met zijn mes begon hij zijn reismantel in lange stroken te snijden, die hij daarna strak om Damions borst bond.

Toen ze klaar waren, wikkelden ze de bewusteloze jongen in zijn eigen mantel. Olle spande zijn spieren en tilde Damion haast moeiteloos van de grond. Daarop begonnen ze de lange afdaling naar de paarden in het weiland onderaan de berg.

Het was alsof de Goden hen bij de hand hadden, want blindelings liepen ze een kortere weg omlaag, waardoor ze de lugubere tempel vermeden. Desondanks was het een heel eind naar beneden. Olles gezicht begon langzaam paars aan te lopen.

‘Moet ik hem van je overnemen?’ vroeg Ghyll, doch Olle schudde zijn hoofd. ‘Laat maar,’ pufte hij. ‘Ik houd hem nog wel even.’

‘Het is mijn schuld,’ zei Ghyll. Het huilen stond hem nader dan het lachen. ‘Ik met mijn briljante ideeën. We hadden drijvers en honden mee moeten nemen.’

Zijn pleegbroer gromde iets onverstaanbaars, terwijl de regen langs zijn hoofd en schouders gutste. Eindelijk kwamen ze bij de paarden terug. Olle legde de gewonde jongen neer en liet zich ernaast op de grond vallen. ‘Even wachten... op adem komen.’

Ghyll knikte. ‘Hij leeft nog steeds,’ zei hij, nadat hij opnieuw Damions hartslag had gecontroleerd. ‘Verrek’t, wat een ellende!’

Olle lag languit in het gras en antwoordde niet.

Rusteloos drentelde Ghyll rond, zijn gedachten verloren in een chaos van berouw, angst en woede over zijn eigen dwaasheid. Bij een berkenboom aan de rand van een richel bleef hij staan. In plotselinge wanhoop sloeg hij met zijn vuist tegen de stam en vloekte. Toen verstarde hij. Een stukje van de rand voor zijn voeten brak af en een regen van steentjes stortte de diepte in; hij merkte het niet. Verbijsterd staarde hij naar de Yanthe beneden hem. Hij wreef eens stevig met zijn handen over zijn gezicht maar de beelden bleven. Onder hem zeilden drie schimmen voorbij in

de ochtendschemer; grijze zeedraken, voorboden van wandadigheid. Met open mond keek Ghyll ze na tot ze achter de bocht in de rivier waren verdwenen. Drakenboten? Had hij ze werkelijk gezien of was het verbeelding? De laatste keer dat de rivierpiraten zich hier hadden vertoond, was tachtig jaar geleden en dan zouden ze nu...

‘Wat is er?’ vroeg Olle.

Ghyll greep naar zijn blonde krullen. ‘Er komen hier toch geen Draaklanders meer? Ik zag net drie van hun boten voorbij zeilen, richting Tinnurad.’ Hij voelde paniek opkomen en balde zijn vuisten. ‘Laten we verdergaan!’

Olle klom overeind en bewoog zijn schouders een paar keer. ‘Het gaat wel weer,’ zei hij, terwijl hij het haar uit zijn gezicht veegde.

Ze bonden de bewusteloze Damion vast op Ulanths rug. Met hun paarden aan het leidsel gingen ze terug. Te voet leek de weg die ze eerder zo verwachtingsvol hadden afgelegd een heel stuk langer. De bleke vlek van de zon achter de wolken verraadde dat het al na de noon was toen ze bij de Yanthe Wachter kwamen, de verlaten uitkijktoren vanwaar ze Tinnurad konden zien liggen.

‘Nee!’ Ghyll schreeuwde het uit. Met ogen vol ontzetting staarde hij over de rivier naar het afschuwelijke en tegelijk onwezenlijke beeld. Hun kasteel stond in brand. Wilde vlammen kronkelden uit de ramen en deuropeningen, speelden langs de tinnen en vraten zich een weg door alles wat verteerd kon worden. Vogels zo groot als haviken, met een verendek van vuur, cirkelden boven de muren. Waar ze vlogen, ontsprongen nieuwe branden. Door de vlammen renden duistere gedaanten. Hun wapens rezen en daalden genadeloos; offerden de vurige tongen het bloed van hun slachtoffers. Op veilige afstand aan het eind van de strekdam, wreed verlicht door het vuur, deinden drie drakenscheppen zachtjes op het ritme van de golven.

Met het hart in de keel zag de jongen hoe een menselijke gedaante uit de vuurzee opdook en naar het water vluchtte. ‘Ren!

Ren!' Ghyll gilde van afschuw toen een van de vuurvogels op zijn prooi neerdook en hem in brand zette. De vluchteling strekte zijn laaiende armen naar de hemel en zakte ineen.

Ghyll voelde het braaksel tot in zijn keel komen. Hij wilde zijn ogen sluiten, maar hij kon niet; zijn spieren weigerden dienst. Hulpeloos moest hij toezien hoe de vlammen zijn mensen en zijn thuis vernietigden.

Een van de vuurvogels danste boven de vlammen. Dit leek een signaal te zijn, want direct verlieten de aanvallers het brandende kasteel en renden naar de drakenschepen. Als verlamd zag Ghyll hoe ze de boten van de dam wegduwden en aan boord sprongen. Toen de vlammen Tinnurads kruithamer bereikten, waren ze al een mijl stroomafwaarts. De klap van de explosie... de rollende vuurgolf die over het eiland spoelde... Ghyll schreeuwde van afgrijzen toen de woontoren instortte en een rookkolom als een te late hulpkreet naar de hemel opsteeg. Tinnurad was niet meer. De vogels vlogen nog een rondje, waarna ze wegscheerden over de rivier, in de richting van de vluchtende boten.

Ghyll brak. Overweldigd door ontzetting en machteloosheid verborg hij zijn gezicht in Ulanths manen en huilde als een klein kind, met lange, gierende uithalen. Een bliksemflits doorkliefde de lucht; hij reageerde niet. Ongemerkt hadden alle regenwolken uit de wijde omtrek zich boven zijn hoofd samengepakt. Nu barstte er een wolkbreuk los alsof de Goden zelf met de jongen mee weenden. Zo verstreken eindeloze minuten.

Tenslotte richtte Ghyll zijn hoofd op. Zo koud... Zijn tanden klapperden en hij rilde over zijn hele lichaam. Zijn gedachten waren dood; het was aardedonker in zijn hoofd, zo donker als de storm die om hem heen raasde. In zijn oren vertolkte het gieren van de wind het jammeren van Tinnurads bevolking dat hij over de rivier niet had kunnen horen. Al zijn gevoelens waren geschrompeld tot een steen op de bodem van zijn maag. Daarbuiten was hij leeg. Tinnurad... Oom Jadron... weg. Vermoord.

Met zijn hoofd in de nek liet hij de regen over zijn gezicht

stromen, terwijl hij zijn armen naar de hemel strekte. 'Dragos, Tilia, Mainal, help me!' smeekte hij de Goden. Boven hem rommelde de donder.

Wanhopig keek de jongen in het rond. Hij moest wat doen, alleen wat? 'Kom,' zei hij tegen Olle, terwijl hij zijn paard zachtjes tot lopen aanspoorde. Na een paar passen realiseerde hij zich dat zijn pleegbroer hem niet volgde. 'Kom mee!'

Er kwam geen reactie.

De jongen liet Ulanth achteruit lopen tot hij naast Olle stond. Die staarde als versteend naar het brandende eiland. Zijn gezicht was strak als een dodenmasker, terwijl in zijn ogen de weerspiegeling van het vuur zich vermengde met zijn innerlijke furie.

'Hé,' vroeg Ghyll schor. 'Hoor je me?'

Olle reageerde niet.

Ghyll schudde hem stevig door elkaar, terwijl zijn tranen verdronken in de regen op zijn gezicht. 'Kom op,' riep hij, 'Je laat me niet in de steek, hoor je!'

Olle kwam in beweging en keek Ghyll aan. Het vuur in zijn ogen ging langzaam uit. Ineens zakten zijn brede schouders en hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht. Heftig schudde hij zijn hoofd. 'Nee!' zei hij tussen zijn opeengeklemd tanden door. 'Ik laat je nooit in de steek. Nooit, dat weet je.'

Ghyll kneept even in Olles schouder. 'Natuurlijk weet ik dat. Kom, we moeten Damion bij een geneesmeester zien te krijgen.'

Olle gebaarde naar het eiland. 'Maar...'

Ghyll aarzelde. Hij keek naar Tinnurad. Het was zo buiten zijn ervaringswereld, dat zijn hersens weigerden de beelden om te zetten in woorden. De meeste vlammen waren uitgebrand. Het eiland was nog slechts een gloed op het water, als een stervend haardvuur in een donkere kamer. De drang om te zien of er overlevenden waren, was groot. Maar ze zaten met Damion. Die zou zonder hulp zeker sterven. 'We gaan morgen terug,' zei hij, terwijl hij verlangend naar de rivier keek. 'Het is nog te gevaarlijk.' Hij haalde diep adem. 'Damion moet nu voorgaan.'

Even leek het of Olle wilde protesteren, doch toen knikte hij. 'Wat nu? Waar wil je heen?'

Ghylls trachtte zijn trillen in bedwang te houden. 'Naar Gro-marthen,' zei hij schor. 'Dat halen we nog wel voor het donker. Misschien dat de burggraaf ons wil helpen; hij was een vriend van Oom Jadron.'

Langzaam kwam Ulanth in beweging en zonder om te kijken reden de jongens westwaarts, weg van de rivier en hun rokende jeugd.